

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **L. D.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Bartlem, CSc., advokátem se sídlem Sokolská třída 871/6, Ostrava, proti žalované: **Okresní správa sociálního zabezpečení Ostrava**, se sídlem Zelená 3158/34a, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2014, sp. zn. VP/PEN/59/14, č. j. 48008/036608/14/220/MY, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 6. 2015, č. j. 78 Ad 4/2014 – 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalované **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí krajského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 9. 6. 2015, č. j. 78 Ad 4/2014 - 25, zamítl Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2014, sp. zn. VP/PEN/59/14, č. j. 48008/036608/14/220/MY, jímž žalovaná částečně vyhověla žádosti žalobce o prominutí penále podle ustanovení § 104ch zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“). Tímto rozhodnutím žalovaná prominula penále ve výši 60.000 Kč z celkové požadované částky ve výši 72.502,32 Kč za období od 16. 5. 1995 do 28. 2. 1998.

[2] Krajský soud v odůvodnění rozsudku neshledal nezákonným postup žalované, která se v rozhodnutí ze dne 18. 4. 2014 zabývala finančními a sociálními poměry žalobce ke dni

vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Krajský soud dále odmítl jako nedůvodnou námitku žalobce, že pokud opět začal pracovat, pak tak učinil z ekonomické nutnosti a na úkor svého zdraví. Dále se krajský soud neztotožnil s námitkou žalobce ohledně nerespektování právního názoru krajského soudu vysloveného v rozsudku ze dne 6. 3. 2014. Tímto rozsudkem krajský soud zrušil rozhodnutí žalované o neprominutí penále ze dne 14. 6. 2012. Krajský soud uvedl, že z tohoto rozhodnutí nevyplývá, že by soud zavázal žalovanou k tomu, aby žádosti vyhověla zcela. K námitce stěžovatele týkající se nerovného přístupu k jeho osobě v porovnání s jinými podnikateli krajský soud konstatoval, že žalobcem dokládané novinové články kritizují promíjení daní, a týkají se tedy odlišné agendy, než kterou je ze zákona pověřena žalovaná. Závěrem krajský soud uvedl, že rozdílná částka 72.502,32 Kč byla předmětem exekučního řízení na základě exekučního příkazu ze dne 10. 2. 2014. Z tohoto důvodu krajský soud nepovažoval za nutné provést důkazní návrh žalobce výsledkem svědkyně Ing. A. Š..

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalované k ní

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě podřadil své námitky pod zákonné kasační důvody upravené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel předně považuje rozsudek krajského soudu za rozporný s „elementárními principy lidské a společenské spravedlnosti“ a namítá porušení práva na spravedlivý proces. V kasační stížnosti však již neuvádí, v čem toto porušení spatřuje. Dále stěžovatel brojí proti závěru krajského soudu, že rozhodným skutkovým stavem byly poměry žalobce v době vydání rozhodnutí dne 18. 4. 2014. Podle stěžovatele měla žalovaná vycházet ze stavu rozhodného pro rozhodnutí ze dne 14. 6. 2012. Jde o rozhodnutí, kterým žalovaná žádosti žalobce o prominutí penále nevyhověla a které bylo následně zrušeno krajským soudem dne 6. 3. 2014. V souvislosti s touto námitkou považuje stěžovatel za „asociální a contra bonos mores“, že krajský soud nevzal v úvahu skutečnost, že stěžovatel začal opět pracovat pouze z ekonomické nutnosti a na úkor svého zdraví. Stěžovatel uvádí, že kdyby pobíral řádově vyšší důchod, nepracoval by.

[4] Stěžovatel dále uvádí, že nebyl řádně objasněn ani vysvětlen rozdíl mezi částkou 75.581,32 Kč a 72.502,32 Kč. Poukazuje na skutečnost, že v rozhodnutí ze dne 18. 4. 2014 žalovaná považovala částku 72.502,32 Kč za rozhodnou ke dni 18. 4. 2014 (*„úhrada penále v celkové dlužné výši 72.502,32 Kč ke dni 18. 4. 2014“*), zatímco ve svém vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že *„předmětem posuzování žádosti o prominutí penále žalobce ze dne 25. 5. 2012 bylo penále v částce 75.381,32 Kč“*. Stěžovatel namítá, že žalovaná neuvedla, jak dospěla k částce 72.502,32 Kč, ani kterými úhradami došlo ke snížení výchozí částky 75.502,32 Kč. Stěžovatel dále brojí proti neprovedení jím navrhaného důkazu výsledkem svědkyně Ing. A. Š..

[5] Závěrem stěžovatel napadá závěr krajského soudu, jímž soud neshledal důvodnou námitku týkající se nerovného zacházení s ním v porovnání s jinými podnikateli a upozorňuje na relevantnost judikatury Ústavního soudu, především nálezu sp. zn. Pl. ÚS 46/10.

pokračování

[6] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně odkazuje na své vyjádření k žalobě ze dne 7. 8. 2014 a zcela se ztotožňuje se závěry krajského soudu. K rozdílu mezi částkami 75.581,32 Kč a 72.502,32 Kč uvádí, že ke dni předložení žádosti 25. 5. 2012 činil dluh stěžovatele 72.502,32 Kč. Rozdíl byl podle žalované způsoben tím, že těsně před předložením žádosti byly započteny dvě platby. První platbu ve výši 2000 Kč provedl stěžovatel již dne 15. 3. 2010, avšak z důvodu uvedení špatného variabilního symbolu byla chyba odhalena až dne 9. 5. 2012. Druhá platba ve výši 1079 Kč byla převedena jako přeplatek na důchodové pojištění z účtu žalované určeného pro platby důchodového pojištění na účet určený pro pojistné na sociální zabezpečení a penále. Z tohoto důvodu byla částka dlužného penále ke dni 25. 5. 2012 o částku 3079 Kč nižší ve prospěch stěžovatele.

[7]

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Nejvyšší správní soud se předně zabýval otázkou aplikovatelnosti zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) na řízení o prominutí penále podle ustanovení § 104ch odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb., neboť jde o otázku stěžejní pro posouzení všech stěžovatelem uplatněných námitek. Ustanovení § 104ch odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb. stanoví, že se na řízení o prominutí penále správní řád nevztahuje. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu se však podle § 180 odst. 1 správního řádu uplatní úprava obsažená ve správním řádu i tam, kde zvláštní zákony obecná ustanovení o správním řízení výslovně vylučovaly z užívání, pokud tyto předpisy řízení v celém rozsahu samy neupravují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, č. j. 3 Ads 82/2009 - 113, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2009, č. j. 3 Ads 123/2008 - 3). Ustanovením § 180 odst. 1 správního řádu tak byly § 104ch odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb., obdobně jako § 53a zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů, nepřímou novelizovány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, č. j. 3 Ads 82/2009 - 113) v tom smyslu, že se na řízení o prominutí penále podle § 104ch zákona č. 582/1991 Sb. subsidiárně použije úprava obsažená ve správním řádu.

[10] S námitkou stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil otázku týkající se rozhodného skutkového stavu pro rozhodování žalované, se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 27/2011 - 71, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2013, č. j. 6 Azs 37/2012 - 37).

[11] Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. zruší-li soud rozhodnutí správního orgánu, věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Správní řízení se rozhodnutím soudu dostane do stádia před vydáním konečného rozhodnutí a správní orgán tak pokračuje ve správním řízení, jehož účelem je podle ustanovení § 9 správního řádu vydání rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 4). Z uvedeného vyplývá, že správní orgán rozhoduje podle skutkového a právního stavu v době vydání druhého rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2013, č. j. 6 Azs 37/2012 - 37).

[12] Výše uvedená zásada vyplývající ze správního řádu je zásadou obecnou, která se subsidiárně použije na všechna správní řízení, nestanoví-li zvláštní zákony jinak. Uvedená zásada tak nebrání tomu, aby zákonodárce ve zvláštních případech stanovil, že rozhodný pro posouzení žádosti ve správním řízení je skutkový stav, který existoval v okamžiku podání žádosti či v jinak určeném okamžiku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79). Zákon č. 582/1991 Sb., který upravuje řízení ve věcech pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, však jiný okamžik posouzení skutkového stavu nestanovil. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že krajský soud nepochybil, pokud shledal postup žalované, která se zabývala finančními a sociálními poměry stěžovatele ke dni vydání rozhodnutí ze dne 18. 4. 2014, v souladu s právními předpisy.

[13] K námitce týkající se nerovného zacházení se stěžovatelem v porovnání s jinými podnikateli uvádí Nejvyšší správní soud následující. Podle § 104ch zákona č. 582/1991 Sb. v souvislosti s § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 161/1998 Sb., o promíjení penále správami sociálního zabezpečení, může okresní správa sociálního zabezpečení z důvodu odstranění tvrdosti penále zcela nebo částečně prominout. Kombinací neurčitého pojmu („z důvodu odstranění tvrdosti“) a správního uvážení (OSSZ „může“) vytvořil zákonodárce veřejné správě prostor pro uvážení. Správní orgán tak musí nejprve obsahově vyložit neurčitý pojem a posoudit, zda je konkrétní situace tomuto pojmu podřaditelná. V druhé řadě je pak na uvážení správního orgánu, zda v případě, že skutkový stav pod tento pojem spadá, žádosti vyhoví či ne. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu však žádné správní uvážení není neomezené či absolutní, ale je limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky, tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42). Podle Ústavního soudu je dodržení těchto mezí přezkoumatelné ve správním soudnictví (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 46/10). Jak však Ústavní soud zdůraznil, „*předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o prominutí penále za nezaplacení pojistného na sociální zabezpečení není meritum věci; je jím toliko dodržení mezí správního uvážení, je jím ochrana řádného procesu a vyloučení svévole v rozhodování, čili garance práva na řádný proces, i když v těchto případech hmotné subjektivní právo na poskytnutí posuzované úlevy (prominutí penále) dáno není*“ (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 46/10).

pokračování

[14] Z rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2014 vyplývá, že žalovaná posoudila současnou finanční situaci stěžovatele a jeho horší zdravotní stav a došla k závěru, že povinnost uhradit penále v celkové dlužné výši 72.502,32 Kč je vzhledem k současné situaci příliš tvrdá. Žalovaná tedy přistoupila k prominutí téměř pěti šestin dlužné částky, přičemž vzhledem k výši důchodu stěžovatele a k jeho příjmům za poslední roky usoudila, že zbývající část penále je stěžovatel schopen uhradit. Z rozhodnutí tedy nevyplývá, že by se žalovaná při svém uvážení dopustila svévole či že by překročila meze svého uvážení. Žádné důkazy o případné svévoli žalované stěžovatel nepředložil a ani nevyplývají ze spisu. Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že v jeho případě nebyly dodrženy meze správního uvážení, neboť došlo k porušení zásady rovnosti. Porušení zásady rovnosti stěžovatel vidí v tom, že dle informací z veřejných zdrojů (stěžovatel ke správní žalobě přiložil články z týdeníku Týden a články z internetových médií EuroZprávy.cz a IHNED.cz) byly v České republice jiným podnikatelům promíjeny daně „v desetimilionových částkách“ (srov. žalobu stěžovatele ze dne 16. 6. 2014, kde stěžovatel tvrdil, že docházelo k promíjení stomilionových částek). Na podporu svých argumentů stěžovatel uvádí nález Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 46/10.

[15] Zásada rovnosti je v ústavním pořádku České republiky zakotvena v čl. 1 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že „*lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech.*“ Podle judikatury Ústavního soudu „*ne každé nerovné zacházení s různými subjekty lze kvalifikovat jako porušení principu rovnosti, tedy jako protiprávní diskriminaci jedněch subjektů ve srovnání s jinými.*“ K porušení zásady rovnosti dojde tehdy, pokud se s „*různými subjekty, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci, zachází rozdílným způsobem, aniž by existovaly objektivní a rozumné důvody pro uplatněný rozdílný přístup*“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 15/02, nebo nález Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2006 sp. zn. Pl. ÚS 42/04, zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem). K porušení zásady rovnosti tedy dochází pouze tehdy, jsou-li zároveň splněny tři podmínky: dochází k odlišnému zacházení s určitými osobami, tyto osoby jsou ve srovnatelné situaci a odlišné zacházení nesleduje rozumný a objektivní důvod.

[16] V nyní posuzované věci není splněna podmínka stejné nebo srovnatelné situace. V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 10/08 Ústavní soud uvedl, že „*[s]rovnání právní úpravy dvou či více institutů, uplatňujících se v odlišných situacích, nelze vydávat za záležitost rovnosti mezi osobami*“ (viz nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08). Ústavní soud tak odmítl srovnávat právní úpravu zajištění cizince před jeho správním vyhoštěním s ostatními instituty omezení osobní svobody, i když zajisté není pochyb, že se tyto instituty budou řídit stejnými, z ústavního pořádku vyplývajících zásadami. Srovnával-li tedy Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 46/10 instituty rozhodnutí správce daně o prominutí daně či jejího příslušenství a rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení o prominutí penále za nezaplacení pojistného na sociální zabezpečení, činil tak ve vztahu k zajištění práva na spravedlivý proces a ve vztahu k soudnímu přezkumu těchto rozhodnutí. Z nálezu nevyplývá, že by každá osoba, která žádá o prominutí penále za nezaplacení pojistného na sociální zabezpečení, byla ve stejném či srovnatelném postavení jako osoba, která žádá o prominutí daně či jejího příslušenství.

[17] Ve správním právu je ústavní zásada rovnosti vyjádřena principem zásadní vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí v případě, že mu zákon dává prostor pro uvážení a pokud se taková praxe vytvořila (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 57, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. dubna 2006, č. j. 2 As 7/2005 - 86, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2013, č. j. 5 As 45/2012 - 34 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, 1 Afs 51/2013 - 43). Jde o jednu ze základních zásad fungování veřejné správy, která je vyjádřena i na úrovni jednoduchého práva v ustanovení § 2 odst. 4 *in fine* správního řádu. Podle tohoto ustanovení „*správní orgán dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikly nedůvodné rozdíly.*“ Odborná literatura zdůrazňuje, že „*je v tomto ustanovení použito jednotného čísla („správní orgán dbá“), protože vzhledem k neexistenci sbírky nebo společné evidence rozhodnutí správních orgánů by nebylo možné brát při rozhodování v úvahu veškerou rozhodovací praxi jiných správních orgánů*“ (JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K., BOHADLO, D.: *Správní řád. Komentář. 4. vydání.* Praha: C.H. Beck, 2013, s. 848). Účelem tohoto ustanovení je tak především zajistit, aby v rámci jednoho správního orgánu nedocházelo v podobných případech k neodůvodněným rozdílům v aplikaci práva. Druhou podmínkou toho, aby mohlo být konstatováno porušení této zásady, je prokázání ustálené správní praxe. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je správní praxe zakládající legitimní očekávání „*ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 6).

[18] Ze stěžovatelem doložených materiálů vyplývá, že svou námitku o porušení zásady rovnosti opírá o rozhodnutí Ministerstva financí, tedy správního orgánu od žalované odlišného, jehož věcná i místní působnost se od působnosti žalované značně liší. Z materiálů dále není možné zjistit, o jaká konkrétní rozhodnutí se jednalo, kdy byla vydána, kterým správním orgánem a na jakých spočívala důvodech. Informace jsou podány bez kontextu a v řadě případů jsou i vnitřně rozporné. Nejvyšší správní soud konstatuje, že z takto doložených důkazů nelze uzavřít, že by šlo o ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činnost, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 6).

[19] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že i přestože je třeba v obecné rovině stěžovateli přisvědčit, že instituty rozhodnutí správce daně o prominutí daně či jejího příslušenství a rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení o prominutí penále za nezaplacení pojistného na sociální zabezpečení vycházejí z obdobných zásad a lze je v tomto směru považovat za analogické, krajský soud nepochybil, shledal-li postup žalované souladným s právními předpisy. V konkrétním případě stěžovatel nikterak nedoložil, že by se ustálená správní praxe žalované rozcházela s tím, jak bylo v nyní posuzovaném případě rozhodnuto.

[20] Ohledně námitky stěžovatele týkající se rozdílu mezi částkou 75.581,32 Kč, kterou stěžovatel uváděl ve své žádosti o prominutí penále ze dne 25. 5. 2012, a částkou 72.502,32 Kč, se kterou ve svém rozhodnutí pracovala žalovaná, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 18. 4. 2014 je zjevné, že předmětem

pokračování

posuzování ze strany žalované byla částka 72.502,32 Kč. Žalovaná uvádí, že „*zohlednila skutečnost, že úhrada penále v celkové dlužné výši 72.502,32 Kč ke dni 18. 4. 2014 (...) by byla (...) likvidační.*“ Ze spisu správního orgánu vyplývá, že částka 72.502,32 Kč je uvedena též v Podkladech k projednání žádosti o prominutí penále a že s touto částkou pracovala jak Komise pro promíjení penále, tak i ředitel žalované při posuzování žádosti. Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 29. 7. 2015 žalovaná vysvětlila, že těsně před podáním žádosti byly na účet žalované připočteny dvě platby, ve výši 2000 Kč a 1079 Kč. Původní částka 75.581,32 Kč tak byla snížena o 3079 Kč ve prospěch stěžovatele, aniž by si toho zřejmě byl stěžovatel při podávání žádosti vědom. Stěžovatel nedoložil žádné důkazy, které by odůvodňovaly závěr, že žalovaná ke dni rozhodnutí pracovala s chybnou dlužnou částkou.

[21] Se stěžovatelem je nicméně třeba souhlasit, že krajský soud chybně posuzoval rozhodnutí žalované, když se domníval, že „*předmětem posuzování žádosti žalobce o prominutí penále ze dne 25. 5. 2012 byla částka 75.581,32 Kč.*“ Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu se však o „ *vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 – 59, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2015, č. j. 2 As 161/2014 – 57). Krajský soud při posuzování zákonnosti správního uvážení žalované vycházel z částky vyšší, než byla skutečná dlužná částka. Skutečný stav byl pro stěžovatele příznivější, neboť rozdíl mezi dlužnou částkou a prominutou částkou netvořil 15.581,32 Kč, ale pouze 12.502,32 Kč. Krajský soud měl tedy při posuzování mezi správního uvážení za to, že správní orgán byl vůči stěžovateli tvrdší, než tomu tak ve skutečnosti bylo, a přesto neshledal, že by správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Výrok rozhodnutí by tedy byl stejný i za situace, kdyby krajský soud při posuzování rozhodnutí žalované vycházel z předpokladu, že dlužná částka činí 72.502,32 Kč. Nejde tedy o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[22] S námitkou stěžovatele, již brojí proti neprovedení jím navrhaného důkazu, se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. je na úvaze soudu, které z navržených důkazů provede a které ne. Soud tedy není povinen provést všechny navržené důkazy, nicméně musí vždy přezkoumatelným způsobem vyložit, proč jejich provedení není v konkrétním případě nutné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011 - 121). Krajský soud uvedl, že provedení důkazu nepovažoval za nutné, neboť se stěžovatelem namítaný rozpor ohledně dlužné částky podařilo objasnit jiným způsobem. Uvedený důvod je tak v souladu s judikaturou Ústavního soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01), která uvádí, že provedení důkazu lze odmítnout mimo jiné pro jeho nadbytečnost.

[23] Stěžovatel považuje za „*asociální a contra bonos mores*“, že krajský soud nevzal v úvahu věk stěžovatele, jeho zhoršující se nemoc a skutečnost, že kdyby pobíral důchod ve výši 14.000 Kč měsíčně, nemusel by pracovat. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „*není povinností krajského soudu reagovat na každý dílčí argument či tvrzení*

uvedené v žalobě, pokud se krajský soud přezkoumatelným způsobem vypořádá se všemi žalobními body“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2010, č. j. 5 Afs 65/2009 – 128, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012 – 54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012 – 58). Vzhledem k tomu, že se krajský soud v mezích soudního přezkumu správního uvážení vypořádal s tím, že se žalovaná dostatečně zabývala finančními a sociálními poměry stěžovatele, neshledal Nejvyšší správní soud tuto námitku důvodnou.

[24] Ohledně námitky stěžovatele týkající se rozporu rozsudku krajského soudu s „elementárními principy lidské a společenské spravedlnosti“ uvádí Nejvyšší správní soud, že je formulována zcela obecně a bez náležité vazby na konkrétní skutkové děje a okolnosti projednávaného případu. S odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, tak na uvedenou námitku nelze nahlížet jako na žalobní bod, který by byl vůbec způsobilý založit kasační přezkum. Nejvyšší správní soud se proto uvedenou námitkou blíže nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Z výše uvedených důvodů tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu netrpí namítanými vadami, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání podle § 109 odst. 2 s. ř. s., protože neshledal žádné důvody pro jeho nařízení a neprováděl dokazování.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 v souvislosti s § 120 s. ř. s. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl. Žalované, která by jako procesně úspěšná účastnice řízení o kasační stížnosti zásadně na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti právo měla, žádné takové náklady nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud žalované náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu